ഇവനെക്കൂടി by സച്ചിദാനന്ദൻ

Module 3 (മഹാകവി വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോന് അന്ത്യ പ്രണാമം അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയ കവിത)

തീയതി: 21 ജൂലൈ 2026

കെ. സച്ചിദാനന്ദനും പ്രധാന സംഭാവനകളും (കവിപരിചയം)

മലയാള കവിതയെ ലോകസാഹിത്യത്തിന്റെ വിശാലമായ ജാലകത്തിലേക്ക് നയിച്ച പ്രമുഖ ആധുനിക കവിയാണ് കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ. മലയാളത്തിൽ ആധുനികതാ പ്രസ്ഥാനം ശക്തിപ്രാപിച്ച കാലഘട്ടത്തിൽ അതിന്റെ മുൻനിരപ്പോരാളികളിൽ ഒരാളായി അദ്ദേഹം മാറി.

- **രാഷ്ട്രീയ ആധുനികത:** എഴുപതുകളിലെ മൂന്നാംലോക രാജ്യങ്ങളിലെ വിമോചന സമരങ്ങളുടെ സ്വാധീനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ രാഷ്ട്രീയ ആധുനികതയ്ക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചു. നക്സൽബാരി പ്രസ്ഥാനം, അടിയന്തരാവസ്ഥ തുടങ്ങിയ സംഭവങ്ങളോട് പ്രതികരിച്ച് കവിതയെ പ്രതിരോധ മാർഗ്ഗമാക്കി.
- **സാംസ്കാരിക പ്രതിരോധം:** മതവൽക്കരണ പ്രവണതകൾക്കെതിരെ മതേതരത്വവും കേരളത്തിന്റെ സ്വത്വാന്വേഷണവും കവിതയിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു.
- **ചരമോപചാര കാവ്യങ്ങൾ:** വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോന്റെ അന്തരണത്തെത്തുടർന്ന് 1886 ഫെബ്രുവരിയിൽ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ രചിച്ച 'ഇവനെക്കൂടി' മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച ചരമകവിതകളിലൊന്നായി വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. കുമാരനാശാന്റെ 'കായിക്കരയിലെ നിളാതീരത്ത്', വള്ളത്തോളിനെക്കുറിച്ചുള്ള 'വള്ളത്തോൾ വിളിച്ചപ്പോൾ', ഇടശ്ശേരിയെക്കുറിച്ചുള്ള 'ഇടശ്ശേരി', പി.യെ സ്മരിക്കുന്ന 'രണ്ടാം വരവ്', എൻ.എൻ. കക്കാടിനെക്കുറിച്ചുള്ള 'കോഴിക്കോട്ടെ ഒരു രാത്രി' എന്നിവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റ് അനുസ്മരണ കവിതകളാണ്.

വൈലോപ്പിള്ളി അനുസ്മരണം

മലയാളത്തിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കവിയായ വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ 1985 ഡിസംബർ 22-ന് അന്തരിച്ചപ്പോൾ, നിരവധി കവികൾ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് അനുസ്മരണകവിതകൾ രചിച്ചു. എന്നാൽ അവയിൽ പലതും സാധാരണമായ ആദരസൂചനകളെക്കാൾ കൂടുതലായി വളർന്നില്ല. ഇതിന് വിപരീതമായി, കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ രചിച്ച 'ഇവനെക്കൂടി' (1986 ഫെബ്രുവരി, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്) എന്ന കവിത, വൈലോപ്പിള്ളിയെക്കുറിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടവയിൽ ഏറ്റവും ഉന്നതമായതായും, മലയാളത്തിലെ മികച്ച കവിതകളിൽ ഒന്നായും കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

കാവ്യാസ്വാദനവും വിപുല വിശകലനവും

1. നിളയുടെ സ്വീകരണം & പ്രകൃതി സങ്കൽപ്പം: വേനൽക്കാലത്ത് ക്ഷീണിച്ച നിളാനദിയോട് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ഭൗതികശരീരത്തെ സ്വീകരിക്കാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്. തൃശൂർ പൂരത്തിലെ പ്രശസ്തമായ ആലിൻചോട്ടിലെ മേളത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ച്, കാറ്റിനെ ഒരു ആനയായി സങ്കൽപ്പിച്ച് വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് ആദരവ് അർപ്പിക്കുന്നു. തിരുവില്വാമലയിലെ പുനർജനി ഗുഹയിൽ നിന്നുയരുന്ന നിലാവുകൊണ്ട് ശരീരത്തെ മൂടാനും ധനുമാസ രാവിനോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. കാളിദാസന്റെ കുമാരസംഭവത്തിൽ ഹിമാലയം പോലെ, ഇവിടെ സഹ്യനും നിളയും ജീവസ്സുറ്റ കഥാപാത്രങ്ങളായി മാറുന്നു. സഹ്യപർവ്വതം തന്റെ മാറിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം ചുംബിച്ചുകൊണ്ട് ആ മഹാനായ കവിക്ക് അന്ത്യയാത്ര നൽകണമെന്നും കവി കാവ്യത്തിലൂടെ അപേക്ഷിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള അവിഭാജ്യമായ ആത്മബന്ധത്തെയാണ് ഈ വരികളിലൂടെ സച്ചിദാനന്ദൻ വരച്ചുകാട്ടുന്നത്.

2. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കാവ്യലോകം: ഓണക്കവിതകൾ, കന്നിക്കൊയ്ത്ത്, കാക്ക, ചന്ദ്രന്റെ ചിരി എന്നീ കൃതികളെ സ്മരിച്ച് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കാവ്യ സവിശേഷതകളിലേക്ക് കടക്കുന്നു. സംഘകാല കവിയായ കപിലന്റെ മരുതഭൂമിയും ഇലഞ്ഞിയും നനച്ചൊഴുകുന്ന നിളയെ മാതൃനദിയായി സങ്കൽപ്പിക്കുന്നു. മലയാളിയുടെ സംസ്കാരത്തോടും ഭൂതകാല സ്മരണകളോടും ആഴത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന ഒന്നാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതയെന്ന് ഇവിടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. പഴമയുടെ ഭംഗിയും പ്രകൃതിയുടെ അനുഭൂതികളും ഒത്തുചേരുന്ന അതിമനോഹരമായ ഒരു കാവ്യപ്രപഞ്ചമാണ് അദ്ദേഹം വായനക്കാർക്കായി തുറന്നുനൽകിയത്.

3. മലയാള കാവ്യപാരമ്പര്യവും തുടർച്ചയും: ചിലപ്പതികാരത്തിന്റെ സംഗീതവും, നാടൻപാട്ടുകളുടെ താളവും, എഴുത്തച്ഛന്റെ സീതയും, ഉണ്ണായിവാര്യരുടെ ദമയന്തിയും, ആശാന്റെ നായികമാരും രൂപപ്പെടുത്തിയ പാരമ്പര്യമാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകളുടെ ശക്തി എന്ന് സച്ചിദാനന്ദൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇടശ്ശേരിയും പി.യും ഭൂതകാലത്തിൽ മുഴുകിയപ്പോൾ വൈലോപ്പിള്ളി ജീവിതത്തിലെ കഠിനതയും മധുരവും ഒരുപോലെ അവതരിപ്പിച്ചു. പഴയകാല സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെ വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്ക് അദ്ദേഹം തന്റെ കണ്ണുകൾ തുറന്നുപിടിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മലയാള കവിതയുടെ പാരമ്പര്യ വഴിയിലെ ശക്തമായ ഒരു തുടർച്ചയായി വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ രചനാശൈലി നിലകൊള്ളുന്നു.

4. വൈരുധ്യങ്ങളും കാവ്യദർശനവും ('നാദാകാരൻ'): വൈലോപ്പിള്ളിയെ "നാദാകാരൻ" എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. "പനിനീർപ്പൂവേ നിന്നെ ഞാൻ വെറുക്കുന്നു..." എന്ന വരികളിലൂടെ സൗന്ദര്യത്തിന് പിന്നിലെ കഠിനതയെയും വേദനയെയും പൂവിനൊപ്പം മുള്ളിനെയും തിരിച്ചറിഞ്ഞ ജീവിതദർശനം പ്രകടമാക്കുന്നു. വസന്തത്തിലും രോഗാവസ്ഥയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ ദർശനമാണിത്. കേവലമായ ആഹ്ലാദങ്ങളിൽ മുഴുകാതെ ജീവിതത്തിന്റെ പച്ചയായ കയ്പും അസ്വസ്ഥതകളും കാണാൻ തക്കവിധം സൂക്ഷ്മമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണം. ബാഹ്യമായ സൗന്ദര്യത്തിന് പിന്നിലുള്ള ദാരുണമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ തൊട്ടുകാണിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യബോധത്തിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

5. മാനവികതയും സാംസ്കാരിക മൂല്യച്യുതിയും: തന്റെ കവിതകളെ കടൽക്കാക്കകളോട് ഉപമിച്ച വൈലോപ്പിള്ളി ഓണവില്ലുകൊണ്ട് കലികാലത്തിന്റെ ഭീഷണികളെ ചെറുത്തു. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ വെളിച്ചം മാഞ്ഞുപോകുന്ന അസ്വസ്ഥവും ഹതാശവുമായ കാലഘട്ടത്തിലാണ് കവിയുടെ മരണം സംഭവിക്കുന്നത്. ഇത് വ്യക്തിയുടെ മരണമല്ല, ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ മൂല്യബോധത്തിന്റെ അന്ത്യമാണ്. സമൂഹത്തിൽ പടരുന്ന അന്ധകാരത്തെയും അനീതികളെയും കവിതയിലെ വെളിച്ചം കൊണ്ട് നേരിടാൻ അദ്ദേഹം നിരന്തരം ശ്രമിച്ചിരുന്നു. മാനവികതയും സമത്വബോധവും തകരുന്ന വർത്തമാനകാല പശ്ചാത്തലത്തിൽ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ നഷ്ടം വലിയൊരു സാംസ്കാരിക ശൂന്യത സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

6. ആത്മീയ നഷ്ടവും പ്രത്യാശയും: കവിയുടെ നിര്യാണത്തോടെ മലയാള ഭാഷയുടെ നെഞ്ചിന്റെ മിടിപ്പാണ് താഴുന്നത്. ഡോ. എം. ലീലാവതി നിരീക്ഷിച്ചതുപോലെ, ചരമകവിതകളുടെ സാധാരണ പരിമിതികളെ മറികടന്ന് മണ്ണിലേക്ക് വലിക്കുന്ന ഗുരുത്വാകർഷണത്തെ മറികടന്ന് സ്വർണ്ണക്കിണ്ണത്തോടൊപ്പം ഉയർന്നുചെന്ന കൃതിയാണിത്. 'ചന്ദ്രന്റെ ചിരി' എന്ന കവിതയിലെപ്പോലെ നിർധന കുടുംബത്തിന് മുകളിൽ ദാനം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധമായ സ്വർണ്ണക്കിണ്ണം പോലെ പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ചിരിച്ചുനിൽക്കുന്നു എന്ന പ്രത്യാശയോടെ കവിത അവസാനിക്കുന്നു. മരണത്തിനും നാശത്തിനും അപ്പുറം സഹജീവി സ്നേഹവും വെളിച്ചവും വീണ്ടും ഉയർന്നുവരുമെന്ന ശുഭപ്രതീക്ഷയാണ് ഇവിടെ പങ്കുവെക്കുന്നത്. കവിയുടെ ശരീരം ഇല്ലാതായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളും പ്രകാശവും മലയാളിയുടെ മനസ്സിൽ അനശ്വരമായി നിലനിൽക്കും എന്ന് സച്ചിദാനന്ദൻ ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നു.

ചോദ്യങ്ങളും ഉത്തരസൂചികകളും

1. 'മിടിപ്പു താഴുന്നതെൻ ഭാഷതൻ നെഞ്ചിന്നല്ലോ' — വിശദീകരിക്കുക?

കെ. സച്ചിദാനന്ദന്റെ 'ഇവനെക്കൂടി' എന്ന അനുസ്മരണ കവിതയിലെ അത്യന്തം വികാരനിർഭരവും അർത്ഥവത്തായതുമായ ഒരു വരിപ്പാടാണിത്. മഹാകവി വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോന്റെ നിര്യാണത്തിൽ ആഴത്തിലുള്ള ദുഃഖം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ, കവിയുടെ മരണം വെറുമൊരു വ്യക്തിയുടെ വേർപാടല്ലെന്നും മറിച്ച് മലയാള ഭാഷയുടെ ജീവൽസ്പന്ദനത്തിനുതന്നെ ഏറ്റ വലിയൊരു ആഘാതമാണെന്നും സച്ചിദാനന്ദൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. 'എൻ ഭാഷതൻ നെഞ്ച്' എന്നത് മലയാള ഭാഷയുടെ ഹൃദയത്തെയും, 'മിടിപ്പു താഴുന്നു' എന്നത് അതിന്റെ ജീവശക്തിയും ലയവും ക്ഷയിക്കുന്നതിനെയുമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകൾ മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് മാനവികതയുടെയും നവോത്ഥാനത്തിന്റെയും പുതിയ രക്തപ്രവാഹം നൽകിയവയായിരുന്നു. ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ സത്യസന്ധമായി അഭിമുഖീകരിക്കുകയും സൗന്ദര്യത്തോടൊപ്പം കഠിനതയെയും ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്ത ആ മഹാനായ കവിയുടെ അഭാവത്തിൽ ഭാഷയുടെ ഹൃദയമിടിപ്പ് തന്നെ നിലച്ചുപോകുന്നതുപോലെ അനുഭവപ്പെടുന്നു എന്ന് കവി വിലപിക്കുന്നു. തന്മൂലം വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ വേർപാട് വ്യക്തിപരമായ നഷ്ടത്തിനപ്പുറം സാംസ്കാരികവും ഭാഷാപരവുമായ വലിയൊരു തകർച്ചയാണെന്ന് ഈ രൂപക പ്രയോഗത്തിലൂടെ സച്ചിദാനന്ദൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

2. വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതകളിലെ ഏതെല്ലാം സവിശേഷതകളാണ് 'ഇവനെക്കൂടി' എന്ന കവിതയിൽ സച്ചിദാനന്ദൻ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്?

കെ. സച്ചിദാനന്ദന്റെ 'ഇവനെക്കൂടി' എന്ന കവിത വെറുമൊരു ചരമോപചാര കാവ്യം മാത്രമല്ല, വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോന്റെ കാവ്യലോകത്തെയും ജീവിതദർശനത്തെയും സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്തുന്ന മികച്ചൊരു സാഹിത്യവിമർശനം കൂടിയാണ്. വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതകളുടെ അനേകം സവിശേഷതകൾ ഈ കൃതിയിൽ പുനരാവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു:

ലളിതവും സ്വാഭാവികവുമായ ശൈലി: കൃത്രിമമായ അലങ്കാരങ്ങളില്ലാതെ സാധാരണ മനുഷ്യ ജീവിതത്തോടും പ്രകൃതിയോടും ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ലളിതവും സ്വാഭാവികവുമായ ഭാഷാശൈലിയാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയുടേത്.
പ്രകൃതിയും ഗ്രമാന്തരങ്ങളും: നിളാനദിയെയും സഹ്യപർവ്വതത്തെയും സാക്ഷിയാക്കി, കന്നിക്കൊയ്ത്തും ഓണപ്പാട്ടുകളും കൈതപ്പൂവിന്റെ മണവും കാക്കയുടെ ഉത്സാഹവും ചേർന്ന ഗ്രാമീണ ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ കവിതയിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.
വൈരുധ്യങ്ങളുടെ സമന്വയം (മുള്ളും പൂവും): സൗന്ദര്യത്തോടൊപ്പം ദുരന്തത്തെയും പൂവിനൊപ്പം മുള്ളിനെയും കാണാൻ കഴിഞ്ഞ ദർശനമായിരുന്നു വൈലോപ്പിള്ളിയുടേത്. "പനിനീർപ്പൂവേ നിന്നെ ഞാൻ വെറുക്കുന്നു..." എന്ന വരികൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട്, ജീവിതത്തിന്റെ മൃദുത്വത്തിനകത്തെ കഠിനതയെയും മധുരത്തിനൊപ്പമുള്ള കയ്പിനെയും അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചതായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.
മാനവികതയും പ്രതിരോധവും: കലികാലത്തിന്റെ അന്ധകാരത്തെയും അസ്വസ്ഥതകളെയും ഓണവില്ലുകൊണ്ട് ചെറുക്കുകയും, മാനവികതയും മനുഷ്യസ്നേഹവും കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ത കവിയാണ് അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തെ സച്ചിദാനന്ദൻ 'നാദാകാരൻ' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ, ഭൂതകാല ആതുരതകളിൽ കുടുങ്ങാതെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ധീരമായി നേരിട്ട വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ആന്തരിക ശക്തിയും സാംസ്കാരിക പ്രകാശവും കവിതയിൽ വളരെ മനോഹരമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.